

PRUNICH

100

KASS MORGAN

COO
BOO

COO
BOO

PRUNICH

100

KASS MORGAN

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Copyright © 2013 by Alloy Entertainment
Published by arrangement with Rights People, London.
Translation © Ivana Svobodová, 2014

ISBN 978-80-7447-557-3

*Mým rodičům a prarodičům
s láskou a vděkem*

KAPITOLA 1

Clarke

Dveře se otevřely a Clarke pochopila, že přichází smrt.

Upřela oči na dozorcovy boty a v duchu se připravila na příval strachu, záplavu zoufalé paniky. Když se však zvedla na lokty a košile se jí odlepila od potem nasáklého lůžka, cítila jen úlevu.

Po tom, co napadla dozorce, ji přesunuli na samotku, kde si ovšem o samotě mohla nechat jen zdát. Všude ji pronásledovaly hlasy, které na ni volaly z koutů její tmavé cely, vyplňovaly ticho mezi údery jejího srdce a ječely na ni z nejhlubších zákoutí mysli. Clarke netoužila po smrti, ale pokud to byl jediný způsob, jak hlasy umlčet, byla připravená zemřít.

Byla uvězněna za zradu, ale pravda byla daleko horší, než si kdo dokázal představit. I kdyby při obnoveném řízení dostala milost, byla by to jen dočasná záchrana. Vzpomínky pro ni byly nesnesitelnější než zdi jakékoli cely.

Dozorce přešlápl z jedné nohy na druhou, odkašlal si a řekl: „Vězeňkyně číslo 319, vstaňte prosím.“

Byl mladší, než čekala. Uniforma mu volně visela na vytáhlém těle způsobem, který prozrazoval, že je nováček. Několik měsíců vojenského přidělu potravin ještě nestačilo zahnat přízrak podvýživy, která sužovala chudé okrajové lodě Kolonie – Walden a Arkádii.

Clarke se zhluboka nadechla a postavila se na nohy.

„Natáhněte ruce,“ přikázal dozorce a vytáhl z kapsy modré uniformy železná pouta. Clarke se zachvěla, když jeho kůže letmo přejela po její. Od doby, co ji přivedli do nové cely, neviděla živou duši, natož aby se někoho dotýkala.

„Nejsou moc těsná?“ zeptal se dozorce a ve strohém tónu jeho hlasu zazněl náznak soucitu, až se Clarke sevřelo srdce. Bylo to tak dlouho, co jí někdo kromě Thalie, její někdejší spoluvězeňkyně a jediné kamarádky, kterou měla, projevil soucit.

Zavrtěla hlavou.

„Posaďte se na postel. Doktor už je na cestě.“

„Oni to dělají tady?“ zeptala se Clarke ochraptěle. Ta slova jako by jí rozdírala hrdlo. Jestli má přijít doktor, znamená to, že se rozhodli nečekat na obnovené řízení. Nemělo by ji to překvapovat. Podle zákonů Kolonie byli dospělí popravováni ihned po vynesení rozsudku, zatímco nezletilí zůstali ve vazbě, dokud nedosáhli osmnácti let, a pak dostali poslední příležitost se obhájit. Poslední dobou ovšem byly popravy prováděny během několika hodin po obnoveném řízení, a to i za zločiny, za které by před pár lety odsouzení dostali milost.

Clarke přesto nemohla uvěřit, že to chtějí udělat přímo v cele.

Jistým zvráceným způsobem se těšila na poslední cestu nemocnicí, kde strávila tolik času při studiu medicíny, na poslední šanci zažít něco známého – i kdyby to znamenalo jen cítit pach dezinfekce a slyšet hučení ventilačního systému – než jednou provždy ztratí všechn cit.

Dozorce odpověděl, aniž by se na ni podíval: „Musíte si sednout.“

Clarke udělala pár krátkých kroků a toporně se posadila na kraj úzkého lůžka. Ačkoli věděla, že na samotce člověk ztrácí pojem o čase, stejně nemohla uvěřit, že tady byla – úplně sama – skoro šest měsíců. Rok, který strávila s Thalií a třetí spoluvězeňkyní Lise, dívkou s chladnou tvář, která se poprvé usmála, když Clarke odváděli, jí připadal jako věčnost. Ale jinak se to vysvětlit nedalo. Dnes jí muselo být osmnáct a jediný dárek, jenž na ni čekal, byla injekce, která jí umrtví svaly a nakonec i tlukot srdce. Potom její tělo podle zvyklostí Kolonie vypustí do vesmíru a ponechají ho, aby se donekonečna vznášelo galaxií.

Vtom se ve dveřích objevil kdosi další. Do cely vstoupil vysoký štíhlý muž. Přestože mu šedé vlasy dlouhé po ramena částečně zakrývaly odznak na límci bílého pláště, Clarke i bez něj poznala hlavního lékařského konzultanta Rady, doktora Lahiriho. Před svým zatčením strávila více než půl roku pod jeho vedením, z toho bezpočet hodin po jeho boku na operačním sále. Ostatní medicí j jí její pozici záviděli a stěžovali si, že má protekci, když zjistili, že doktor Lahiri je jedním z nejbližších přátel jejího otce. Nebo jím alespoň býval, než její rodiče popravili.

„Ahoj Clarke,“ pozdravil ji doktor přívětivě, jako by se setkali v nemocniční jídelně místo ve vězeňské cele. „Jak jsi na tom?“

„Řekla bych, že líp, než na tom budu za pár minut.“

Doktor Lahiri se kdysi jejímu černému humoru smával, ale tentokrát si nervózně poposedl a obrátil se k dozorci. „Mohl byste jí prosím sundat ta pouta a nechat nás chvíli o samotě?“

Dozorce nejistě přešlápl. „Nesmím ji nechat bez dozoru.“

„Můžete počkat venku za dveřmi,“ navrhl mu s přehnanou trpělivostí doktor Lahiri. „Myslím, že si s jednou neozbrojenou sedmnáctiletou dívkou poradím.“

Dozorce sundal Clarke pouta a vytrvale se přitom vyhýbal jejímu pohledu. Nakonec krátce na doktora kývl a vyšel za dveře.

„Chtěl jste říct s neozbrojenou osmnáctiletou dívkou,“ opravila ho Clarke a pokusila se na tváři vyloudit něco jako úsměv. „Nebo se z vás stává jeden z těch šílených vědců, co nikdy neví, který je rok?“

Její otec byl takový. V jednom kuse zapomínal naprogramovat cirkadiánní světla v jejich bytě a vyrážel do práce ve čtyři ráno, příliš zaujatý svým výzkumem na to, aby si všiml, že na chodbách není živáčka.

„Ještě stále ti je sedmnáct, Clarke,“ sdělil jí doktor Lahiri klidným rozvážným tónem, kterým obvykle promlouval k pacientům probírajícím se z narkózy. „Byla jsi na samotce tři měsíce.“

„Tak co tu děláte?“ zeptala se Clarke a nedokázala potlačit paniku, která se jí vkrádala do hlasu. „Podle zákona musíte počkat, až mi bude osmnáct.“

„Plány se změnilly. To je jediné, co ti smím říct.“

„Takže máte povoleno mě *popravit*, ale mluvit se mnou nemůžete?“

Clarke si pamatovala, jak sledovala doktora Lahiriho během soudu se svými rodiči. Tehdy si jeho zasmušilý výraz vykládala jako projev nesouhlasu s průběhem procesu, ale teď si tím už nebyla jistá. Nepro-

mluvil na jejich obhajobu. Nikdy se za ně nepostavil. Jen tam beze slova seděl, zatímco Rada shledala její rodiče, dva z předních vědců Fénixu, vinnými z porušení Doktríny Gaia, zákonů stanovených po Kataklyzmatu, které měly zajistit přežití lidského rodu.

„Co moji rodiče? Ty jste taky zabil?“

Doktor Lahiri zavřel oči, jako by se její slova změnila ze zvuků v cosi neviditelného a absurdního.

„Nepřišel jsem tě zabít,“ ujistil ji tiše. Otevřel oči a ukázal na stoličku u nohou postele. „Smím?“

Když Clarke neodpověděla, doktor Lahiri vykročil vpřed, posadil se a zadíval se na ni. „Můžeš mi prosím ukázat ruku?“

Clarke cítila, jak se jí svírá hrud', a přinutila se dýchat. Lhal jí. Bylo to kruté a zvrácené, ale za okamžik bude po všem.

Napřáhla ruku k doktoru Lahiriovi, který sáhl do kapsy pláště a vytáhl hadřík páchnoucí dezinfekcí. Clarke se otřásla, když jí látkou přejel po vnitřní straně ruky.

„Žádný strach. Nebude to bolet.“

Clarke zavřela oči.

Vybavil se jí zoufalý pohled, který na ni vrhl Wells, když ji stráž odváděla ze síně Rady. I když zlost, kterou se během procesu div nezalkla, dávno vyprchala, vzpomínka na Wellse zažehla v jejím těle novou pulzující žhavou vlnu jako umírající hvězda, která vydá poslední záblesk světla, než pohasne a zmizí v nicotě.

Její rodiče zahynuli jeho vinou.

Doktor Lahiri ji uchopil za ruku a jeho prsty začaly hledat žílu.

Mami, tati, za chvílku budeme spolu.

Stisk doktorových prstů zesílil. Teď to přijde.

Clarke se zhluboka nadechla, když ucítila bodnutí na spodní straně zápěstí.

„Tak, hotovo.“

Clarke prudce otevřela oči. Když sklonila hlavu, spatřila na své ruce kovový náramek. Přejela po něm prstem a cukla sebou, když ucítila, jako by ji na kůži zatačil tucet drobných jehel.

„Co je to?“ zeptala se zoufale a vytrhla ruku z doktorova sevření.

„Uklidni se,“ řekl jí s tím svým nesnesitelným klidem. „Je to transpondér životních funkcí. Bude zaznamenávat tvůj dech a složení krve a shromažďovat všechny důležité informace.“

„Důležité pro koho?“ zeptala se Clarke, i když v duchu už odpověď znala a připadalo jí, jako by měla v žaludku kus ledu.

„Došlo k převratné změně,“ odpověděl doktor Lahiri a zněl přitom jako chabá napodobenina Wellsova otce, kancléře Jahy, při jednom z jeho projevů na Vzpomínkový den. „Měla bys na sebe být pyšná. To všechno je díky tvým rodičům.“

„Moji rodiče byli popraveni jako zrádci.“

Doktor Lahiri se na ni káravě podíval. Ještě před rokem by se Clarke přitom propadala hanbou, ale teď mu pohled vážně oplácela. „Nekaž to, Clarke. Máš příležitost udělat správnou věc a napravit strašný zločin svých rodičů.“

Její pěst zasáhla doktora přímo do tváře. Ozvalo se tlumené prasknutí a pak dutý úder, jak doktorova hlava narazila do zdi. Vteřinu poté do cely vpadl dozorce a zkroutil Clarke ruce za záda.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se.

Doktor Lahiri se pomalu posadil, mnul si svou tvář a měřil si přitom Clarke se směsí vzteku a pobavení. „Alespoň víme, že se nedáš, až tam s ostatními delikventy dorazíte.“

„Kam jako?“ zavrčela Clarke, která se snažila vysmeknout dozorcovu sevření.

„Vězení dnes bude vyklizeno. Stovka zločinců, kteří měli štěstí, dostane možnost zapsat se do dějin.“ Koutky doktorových úst se krátce zvedly v pokřiveném úsměvu. „Budete vysláni na Zemi.“

KAPITOLA 2

Wells

Kancléř zestárl. I když Wells otce neviděl pouze necelých šest týdnů, připadalo mu, jako by zestárl o celé roky. Na spáncích mu přibýly prameny stříbrných vlasů a vrásky kolem očí se mu prohloubily.

„Řekneš mi konečně, proč jsi to udělal?“ zeptal se kancléř s unaveným povzdechem.

Wells si poposedl na židli. Cítil, jak se mu pravda dere na jazyk. Dal by téměř cokoli, aby z otcovy tváře zmizelo zklamání, ale nemohl si dovolit riskovat – ne předtím, než zjistí, jestli jeho bezhlavý plán měl skutečně úspěch.

Aby se vyhnul otcovu pohledu, rozhlédl se po místnosti a snažil se uložit do paměti památky, které dnes možná viděl naposledy: kostru orla stojící ve skleněné vitríně, několik obrazů, co přežily požár Louvru, a fotografie nádherných zaniklých měst. Při vyslovení jejich jmen Wellse pokaždé zamrazilo.

„Měla to být sázka? Snažil ses předvést před kamarády?“ Kancléř otázku pronesl stejným tichým nevzrušeným tónem, který používal při jednáních Rady, a pak zvedl obočí, aby naznačil, že je na radě Wells.

„Ne, pane.“

„Mám to snad přičíst přechodnému záchvatu šílenství? Byl jsi zdrogovaný?“ V jeho hlase zazněl nenápadný tón naděje, který by v jiné situaci Wellsovi připadal zábavný. Jenže ve výrazu otcových očí nebylo ani stopy po žertování. Wells v nich zachytil směs únavy a zmatku, kterou naposledy viděl při matčině pohřbu.

„To ne.“

Wells na okamžik pocítil nutkání dotknout se otcovy paže. Natáhnout ruku nad stolem mu ale zabránilo něco jiného než pouta, kterými měl svázané ruce. I když se shlukli kolem výpustního portálu, aby dali poslední tiché sbohem Wellsově matce, těch šest palců, které dělilo jejich ramena, pro ně byla nepředstavitelná propast. Jako by Wells a jeho otec byli dvěma magnety a náboj jejich smutku je od sebe oddaloval.

„Měl to být nějaký politický protest?“ Otec nepatrně ztuhl, jako by ho ta představa zasáhla stejně jako skutečný úder. „Navedl tě k tomu někdo z Waldenu nebo Arkádie?“

„Ne,“ odpověděl Wells a spolkl rozhořčenou odpověď. Jeho otec podle všeho strávil uplynulých šest týdnů tím, že se snažil Wellsovi přisoudit roli jakéhosi rebela a zkoušel zcela přehodnotit své vzpomínky, aby pochopil, proč jeho syn, donedávna hvězdný student a nyní kadet s nejvyšším hodnocením, spáchal všem na očích nejdřejší zločin v dějinách. Ani pravda by ovšem příliš nepomohla zmírnit otcův zma-

tek. V kancléřových očích neexistovalo ospravedlnění pro zapálení Rajskeho stromu, který byl jako mladý stromek přenesen na Fénixe krátce před Exodem. Wells ovšem neměl jinou možnost. Jakmile se dozvěděl, že Clarke bude mezi stovkou trestanců, která má být vyslána na Zemi, musel udělat něco, aby se dostal mezi ně. A jako kancléřův syn musel spáchat co nejpopovážlivější zločin, aby skončil ve vězení.

Wells si vybavil, jak si klestil cestu davem při Vzpomínkovém dni. Cítil na sobě stovky očí, když zapálil jiskru, která v šeru jasně zazářila. Okamžik všichni beze slova zírali na plameny, jež zachvátily strom. A když se k němu vrhla stráž, ani ve všem tom zmatku kolem nikomu nemohlo uniknout, koho vlečou pryč.

„Co sis zatraceně myslíš, že děláš?“ vybuchl kancléř a upíral na něj nevěřící pohled. „Mohl jsi podpálit celou síň a zabít úplně všechny lidi uvnitř.“

Bylo by lepší lhát. Otec by snáz uvěřil tomu, že to Wells udělal kvůli sázce. Nebo by třeba mohl předstírat, že byl opravdu zdrogovaný. Kterákoli z těchto situací by byla pro kancléře přijatelnější než pravda – že Wells riskoval všechno kvůli dívce.

Dveře nemocnice se Wellsovi zavřely za zády, ale on měl na tváři dál ztuhlý úsměv, jako by mu síla, kterou potřeboval k tomu, aby zvedl koutky úst, trvale poškodila svaly v obličeji. Jeho matka byla tak omámená léky, že si nejspíš myslela, že je jeho široký úsměv opravdový, a na ničem jiném nezáleželo. Držela Wellse za ruku, zatímco z jeho úst padala jedna hořká, ale neškodná lež za druhou. *Ano, s tátou to zvládáme.* Nemusela vědět, že spolu za uplynulé týdny prohodili sotva pár slov. *Až ti bude líp, dočteme*

spolu Úpadek a pád říše římské. Oba věděli, že si matka poslední díl přečíst nestihne.

Wells vyšel z nemocnice a vydal se po palubě B, která byla naštěstí liduprázdná. Touto dobou většina lidí studovala, pracovala nebo byla na burze. On sám měl být na přednášce z dějepisu, což byl jeho oblíbený předmět. Odjakživa měl rád příběhy o starodávných městech jako Řím nebo New York, jejichž oslnivým triumfům se mohl velkolepostí vyrovnat jen jejich pád. Nedokázal by ale strávit dvě hodiny v kruhu spolužáků, kteří doteď jeho záznamník zpráv zaplavovali nicneříkajícími a neohrabanými projevy soustrastí. Jediná osoba, se kterou si mohl o matce promluvit, byla Glass, ale ta byla poslední dobou zvláště odtažitá.

Wells netušil, jak dlouho před těmi dveřmi stál, než si uvědomil, že dorazil ke knihovně. Nechal snímač načíst oči, počkal na signál a přitiskl palec na obrazovku. Dveře se otevřely na tak dlouho, aby jimi Wells mohl proklouznout dovnitř, a potom se znovu zavřely s nedůtklivým zaduněním, jako kdyby mu prokazovaly velkou čest tím, že ho vůbec vpouštějí dovnitř.

Wells si ulehčeně oddechl, když ho obklopilo ticho a stíny. Knihy, které byly na Fénixe evakuovány před Kataklyzmatem, byly uchovávány ve vysokých policích bez přístupu kyslíku, díky nimž se výrazně zpomaloval proces rozkladu. Proto bylo nutné číst je pouze v knihovně a pokaždé jen několik hodin v kuse. Obrovská místnost byla mimo dosah cirkadiálních světél, ve stavu věčného soumraku.

Co Wells pamatoval, trávival tu s matkou nedělní večery. Když byl malý, předčítala mu, a když povrostl, četli společně bok po boku. Jenže jak se její nemoc zhoršovala a s ní i bolesti hlavy, přišla s předčítáním řada na

Wellse. Právě ten večer předtím, než ji odvezli do nemocnice, se pustili do druhého dílu *Úpadku a pádu říše římské*.

Wells prošel úzkými uličkami k sekci anglické literatury a pak k dějepisné sekci, která byla zastrčená vzadu v tmavém koutě. Sbíрка byla menší, než by měla být. První koloniální vláda zařídila, aby byly digitální texty na Fénixu nahrány, ale o necelých sto let později vymazal vir většinu digitálních archivů a jediné knihy, které zbyly, pocházely ze soukromých sbírek jako dědictví předávané původními kolonizátory potomkům. Během uplynulého století byla většina těchto památek věnována knihovně.

Wells si dřep, až se ocitl na úrovni písmene G. Přitiskl palec na zámeček a sklo se se zasyčením otevřelo a vakuový uzávěr se otevřel. Když Wells natáhl ruku pro *Úpadek a pád říše římské*, náhle se zarazil. Chtěl pokračovat v četbě, aby o knize mohl vyprávět matce, ale to by stejně dobře mohl přijít za ní na pokoj s pamětní deskou a zeptat se, jaký nápis by si na ní představovala.

„Ta skříň se má zavírat,“ poznamenal hlas za jeho zády.

„Ano, děkuji,“ odpověděl Wells ostřeji, než měl v úmyslu. Když vstal a otočil se, uviděl, že ho pozoruje povědomá dívka. Medička z nemocnice. Wells ucítil záchvěv vzteku nad tím, že se jeho světy takhle proluly. Knihovna byla místem, kam chodil zapomenout na nechutný zápach dezinfekce a pípání monitoru srdeční činnosti, které daleko spíš než známka života znělo jako odpočítávání času, který zbývá, než přijde smrt.

Dívka o krok ustoupila, naklonila hlavu a světlé vlasy se jí svezly na stranu. „Ach, to jsi ty.“

Wells čekal, že jakmile ho pozná, ztuhne a začne rychle pohybovat očima, což by znamenalo, že posílá kamarádům zprávu přes rohovkovou

čtečku. Ale dívčiny oči se na něj soustředěně upíraly, jako by mu nahlížela přímo do hlavy a pronikala vrstvami vědomí, aby odhalila všechny myšlenky, které úmyslně skrýval.

„Nechtěl sis vzít tu knihu?“ Kývla na polici, kde byl uložený *Úpadek a pád říše římské*.

Wells zavrtěl hlavou. „Přečtu si ji jindy.“

Dívka zůstala chvíli mlčky stát. „Myslím, že by sis ji měl vzít teď.“ Wells zatnul zuby, ale když neodpovídal, dívka pokračovala: „Vídávala jsem tě tady s tvou matkou. Měl bys jí tu knihu vzít.“

„To, že můj otec je předsedou Rady, ještě neznamená, že můžu porušovat tři sta let stará pravidla,“ odpověděl Wells a do hlasu se mu přitom vkradl náznak blahosklonnosti.

„Ta kniha to pár hodin vydrží. S těmi ničivými účinky vzduchu to stejně přehánějí.“

Wells zvedl obočí. „A přehánějí to i s účinky snímače u východu?“ Většina dveří veřejných budov na Fénixu byla vybavena snímači, které bylo možné naprogramovat podle libovolných specifikací. V knihovně monitorovaly molekulární složení každého návštěvníka a zabraňovaly tomu, aby někdo odešel s knihou v ruce nebo schovanou pod oblečením.

Na dívčině tváři se mihl úsměv. „To už mám dávno vyřešené.“ Ohlédla se přes rameno do setmělé uličky mezi policemi, dala ruku do kapsy a vytáhla z ní kousek šedé látky. „Tohle zabraňuje snímači rozeznat celulózu v papíru.“ Podala mu ji. „Na, vezmi si to.“

Wells o krok ustoupil. Šance, že se ho ta dívka snaží ztrapnit, byla daleko pravděpodobnější než možnost, že by měla v kapse opravdu schovaný kouzelný ubrousek. „K čemu to máš?“

Dívka pokrčila rameny. „Ráda si čtu i jinde.“ Když na to Wells nic neřekl, usmála se a natáhla druhou ruku. „Tak mi tu knihu dej. Vynesu ji ven a přinesu ti ji do nemocnice.“

Wells jí k vlastnímu překvapení knihu podal. Pak se zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Chceš vědět, komu budeš nadosmrti zavázaný?“

„Chci vědět, na koho to hodím, až mě zatknou.“

Dívka si zastrčila knihu pod paži a natáhla ruku. „Clarke.“

„Wells,“ řekl on na to a potřásl nabízenou rukou. Když se usmál tentokrát, nebolelo to.

„Nechybělo moc a ten strom se nepovedlo zachránit.“ Kancléř Wellse probodával pohledem, jako by v jeho výrazu pátral po náznaku provinilosti nebo škodolibosti – čehokoli, co by mu pomohlo pochopit, proč se jeho syn pokusil podpálit jediný strom, který se podařilo zachránit z jejich zničené planety. „Pro tvou informaci, někteří členové Rady požadovali, abys byl okamžitě popraven, mladistvý, nemladistvý. Tvůj život se mi podařilo ušetřit jen proto, že jsem souhlasil, že budeš poslán na Zemi.“

Wells si ulehčeně oddechl. Ve vězení bylo méně než 150 mladistvých, takže předpokládal, že pro misi vyberou všechny starší odsouzence, ale do této chvíle si nebyl jistý, jestli ho pošlou s nimi.

Otec Wellse upřeně pozoroval a jeho oči se rozevřely nenadálým poznáním. „Takže o to ti šlo.“

Wells přikývl.

Kancléř se ušklíbl. „Kdybych věděl, že si tak zoufale přeješ vidět

Zemi, mohl jsem snadno zařídít, aby ses připojil k druhé výpravě, jakmile bychom si byli jistí, že je to bezpečné.“

„Nechtěl jsem čekat. Chtěl jsem letět s první stovkou.“

Kancléř nepatrně přimhouřil oči a snažil se rozluštit Wellsův nicneříkající výraz. „Proč? Ze všech lidí bys právě ty měl vědět, jaká rizika jsou s tím spojena.“

„Při vši úctě, to ty jsi přesvědčil Radu, že nukleární zima skončila. Ty sám jsi tvrdil, že to je bezpečné.“

„Ano. Dost bezpečné pro sto odsouzených zločinců, kteří měli beztak zemřít,“ odpověděl kancléř a v jeho hlase zazněl shovívavý tón a nevíra. „To ještě neznamená, že to je bezpečné pro mého *syna*.“

Zlost, kterou v sobě Wells dusil, vzplála a spálila jeho vinu na popel. Trhl rukama a pouta zařinčela o židli. „Vypadá to, že teď jsem jedním z nich.“

„Tvá matka by si tohle nepřála, Wellsi. To, že ráda snila o Zemi, neznamená, že by chtěla, aby ses vystavoval nebezpečí.“

Wells se naklonil vpřed a nevyšimal si kovu, který se mu zarýval do kůže. „Nedělám to pro ni,“ řekl a poprvé od okamžiku, co si sedl, se podíval otci zpříma do očí. „I když si myslím, že by na mě byla pyšná.“ To byla zčásti pravda. Matka měla romantickou povahu a schvalovala by synovu touhu ochránit milovanou dívku. Přesto se mu zvedl žaludek při pomyslení, že by věděla, čeho se ve skutečnosti dopustil, aby zachránil Clarke. V porovnání s pravdou by podpálení Rajskeho stromu vypadalo jako neškodný žertík.

Otec mu pohled překvapeně oplatil. „Chceš říct, že celý tento debakl byl kvůli té dívce?“

Wells váhavě přikývl. „Je to moje vina, že ji tam dolů posílají jako pokusné morče. Postarám se o to, aby měla co nejlepší šanci to přežít.“

Kancléř zůstal chvíli mlčky sedět. Když však znovu promluvil, jeho hlas zněl klidně: „To nebude nutné.“ Vytáhl ze zásuvky stolu nějaký předmět a položil ho před Wellse. Byl to kovový náramek spojený čipem velikosti Wellsova palce. „Každému členu výpravy je právě jeden takovýto náramek nasazován,“ vysvětlil mu otec. „Budou nám posílat data zpět na loď, abychom mohli sledovat, kde se pohybujete, a monitorovat vaše životní funkce. Jakmile budeme mít důkaz, že je prostředí příznivé, začneme Zemi znovu osidlovat.“ Kancléř se přinutil k pochmurnému úsměvu. „Pokud půjde všechno podle plánu, zanedlouho přistaneme i my ostatní a připojíme se k vám a toto všechno,“ ukázal na Wellsovy spoutané ruce, „bude zapomenuto.“

Dveře se otevřely a přes práh vstoupil strážce. „Je čas, pane.“

Kancléř přikývl a strážce přešel po místnosti a zvedl Wellse na nohy. „Hodně štěstí, synu,“ řekl kancléř, který se vrátil ke svému úsečnému tónu. „Pokud někdo dokáže zaručit úspěch této mise, jste to vy.“

Natáhl paži, aby Wellsovi potřásl rukou, ale vtom si uvědomil svůj omyl a nechal ruku klesnout. Jeho jediné dítě mělo ruce stále svázané za zády.

KAPITOLA 3

Bellamy

Jasně, že ten nafoukaný parchant musel mít zpoždění. Bellamy netrpělivě poklepal nohou a bylo mu jedno, že se zvuk rozléhá po celém skladišti. Nikdo sem už stejně nechodil. Všechno, co mělo nějakou cenu, bylo už dávno v trapu a veškerá volná plocha byla pokryta starými krámy – součástkami do strojů, jejichž účel už si nikdo nevybavoval, bankovkami, nekonečnou spleť kabelů a drátů, prasklými obrazovkami a monitory.

Bellamy na rameni ucítil něčí ruku. Prudce se otočil, uskočil stranou a zvedl pěsti, aby si kryl obličej.

„Klid, chlape,“ zavolal Colton, když zapnul baterku a posvítil jí Bellamymu rovnou do očí. „Proč ses chtěl sejít tady?“ Ušklíbl se. „Hledáš na rozbitých počítačích pravěký porno? Nic proti. Kdybych se měl spokojit s tím, čemu na Waldenu říkáte holky, asi bych si taky vypěstoval nějaký zvrhlý návyky.“

Bellamy jeho urážku ignoroval. Colton i přes nově získanou pozici strážce neměl u holek šanci, ať byl na které chtěl lodi. „Prostě mi řekni, co se děje,“ vyzval ho Bellamy a snažil se přitom udržet nenucený tón.

Colton se opřel o zeď a usmál se. „Nenech se zmást tou uniformou, brácho. Nezapomněl jsem na první pravidlo obchodu.“ Nastavil dlaň. „Dej to sem.“

„To ty jsi mimo, Coltone. Dobře víš, že co slíbím, splním.“ Poklepal na kapsu, v níž měl schovaný čip plný nakradených potravinových přídělů. „A teď vyklop, kde je.“

Strážce se zazubil a Bellamy ucítil, jak se mu srdce svírá v hrudi. Podplácel Coltona, aby se dostal k informacím o Octavii ode dne, kdy ji zatkli, a tomu idiotovi jako by dělalo zvrácené potěšení, když mu mohl přinášet špatné zprávy.

„Dneska je pošlou pryč.“ Při těch slovech se Bellamymu zastavilo srdce. „Zprovoznili jeden starý transportér na palubě G.“ Znovu nastavil ruku. „Dělej. Tahle mise je přísně tajná a riskuju kvůli tobě krk. Už se mi to čekání zajídá.“

Bellamyho zamrazilo a před očima mu v rychlém sledu prolétla řada výjevů: Jak se jeho malá sestřička přivázaná v prastaré kovové kleci řítí vesmírem rychlostí tisíc kilometrů za hodinu. Jak její tvář fialoví, když se snaží dýchat jedovatý vzduch. Jak její zhroucené tělo nehnutě leží, když...

Bellamy vykročil vpřed. „Promiň, kámo.“

Colton přimhouřil oči. „Co jako?“

„Tohle.“ Bellamy se napřáhl a vrazil strážci ránu pěstí přímo do

čelisti. Ozvalo se hlasité prasknutí, a když se Bellamy díval, jak Colton padá k zemi, necítil nic, kromě svého splašeného srdce.

O třicet minut později si Bellamy snažil v hlavě srovnat podivnou scénu, která se před ním odehrávala. Stál zády opřený o zeď široké chodby, jež vedla na příkrou rampu. Dav odsouzenců vedený hrstkou strážců procházel kolem v šedých bundách a na spodní straně rampy na ně čekal transportér, loď tvaru disku vybavená řadami sedadel s bezpečnostními popruhy, který měl ty ubohé, nic netušící děti dopravit na Zemi.

Celá ta věc byla odporná, ale Bellamy musel uznat, že je to ta lepší možnost. I když měl být trest vězňů za rok, za dva v den jejich osmnáctých narozenin přehodnocen, prakticky každý obžalovaný mladistvý byl shledán vinným. Nebýt této mise, odpočítávali by dny do popravy.

Když jeho pohled spočinul na druhé rampě, zatrnulo mu. Na okamžik se lekl, že Octavii přehlédl. Nakonec ale nezáleželo na tom, jestli ji uvidí nastupovat. Brzo budou opět spolu.

Bellamy zatahal za rukávy Coltonovy uniformy. Moc mu nesesla, ale zatím si toho, jak se zdálo, žádný ze strážců nevšiml. Soustředili se na spodní část rampy, kde k pasažérům promlouval kancléř Jaha.

„Dostalo se vám nebyvalé příležitosti odhodit tíhu minulosti,“ říkal právě. „Mise, na kterou se vydáváte, je nebezpečná, ale vaše hrdinství bude odměněno. Pokud uspějete, budou vám vaše přestupky promiнутy a vy budete moci začít na Zemi nový život.“

Bellamy měl co dělat, aby nevyprskl. Kancléř měl opravdu drzost

stát tam a chrlit ze sebe ptákoviny, které si namlouval, aby mohl v noci klidně spát.

„Budeme váš postup podrobně sledovat, abychom zajistili vaši bezpečnost,“ pokračoval kancléř, když po rampě přešla další desítka vězňů doprovázená strážcem, který kancléři rázně zsalutoval a poté, co jeho skupina odsouzců nastoupila do transportéru, se vrátil do chodby a zůstal tam stát. Bellamy v davu pátral po Lukovi, jediném klukovi z Waldenu, kterého znal, co se nezměnil v totálního zmetka, když se stal strážcem. Ale na startovací rampě byl jen necelý tucet strážců – Rada očividně došla k závěru, že utajení má přednost před bezpečností.

Bellamy se musel zarazit, aby nezačal netrpělivě poklepávat nohou, když řada vězňů pokračovala v sestupu po rampě. Kdyby ho chytli, jak se vydává za strážce, seznam jeho provinění by nebral konce – podplácení, vyděračství, krádež identity, spiknutí a cokoli dalšího, co by Radu napadlo na něj svalit. Vzhledem k tomu, že mu už bylo dvacet, by na vězení mohl zapomenout; do čtyřiačtyřiceti hodin po vynesení rozsudku by byl mrtvý.

Bellamyho bodlo u srdce, když se na konci chodby objevila známá červená mašle vykukující ze záplavy lesklých tmavých vlasů. Octavia.

Deset měsíců se Bellamy užíral šíleným strachem: Co se s ní ve vězení dělo? Dávali jí dost jídla? Našla si způsob, jak se zaměstnat, aby nezešílela? Vězení bylo kruté pro všechny, ale Bellamy věděl, že pro Octavii muselo být mnohem horší.

Svou mladší sestru prakticky vychoval. Nebo se o to aspoň snažil. Po neštěstí s jejich matkou byli spolu s Octavií umístěni pod ochranu Rady. Neexistoval precedent pro to, co dělat se sourozenci – podle

přísných populačních zákonů nebylo žádnému páru dovoleno mít víc než jedno dítě a někdy neměly povolení mít ani jedno. Proto nikdo v Kolonii nechápal, co znamená mít bratra nebo sestru. Bellamy a Octavia žili spoustu let odděleně v různých dětských centrech, ale Bellamy se o sestru vždycky staral. Pašoval pro ni příděly navíc vždy, když se „zatoulal“ do některého skladiště, kam nikdo nepovolaný nesměl, a stavěl do latě starší násilnické holky, které si myslely, že je legrační obouvat se do sirotka s naducanými tvářičkami a velkýma modrýma očima. Bellamy měl o Octavii neustále starost. Byla výjimečná a on by udělal cokoli, aby měla šanci na lepší život. Cokoli, aby jí vynahradil, čím si musela projít.

Když strážce odváděl Octavii na rampu, Bellamy musel potlačit úsměv. Zatímco ostatní vězni se odevzdaně vlekli za strážci, Octavia očividně udávala krok. Šla vlastním tempem, a nutila tak strážce zpomalit chůzi, když se nevzrušeně šourala po rampě. Dokonce vypadala *lépe*, než když ji Bellamy viděl naposledy. Asi to dávalo smysl. Byla odsouzena ke čtyřem letům ve vězení do obnovy řízení v osmnácti letech, které by s největší pravděpodobností skončilo její popravou. Teď dostala druhou šanci, šanci žít, a Bellamy byl zatraceně odhodlaný postarat se, aby ji o ni nikdo nepřipravil.

Na to, jaké důsledky to bude mít pro něj, z vysoka kašlal. Poletí na Zemi spolu s ní.

Kancléřův burácející hlas přehlušoval dusot nohou a nervózní šepot. I přes roky práce v Radě, které mu dodaly punc politika, byla v jeho postoji stále znát vojenská minulost. „Nikdo v Kolonii neví, co je vaším úkolem, ale pokud uspějete, budeme vám vděčit za přežití.

Nepochybuji o tom, že uděláte vše pro sebe, své rodiny a všechny na palubě této lodi – pro celé lidstvo.“

Když Octavia zachytila Bellamyho pohled, překvapením otevřela pusu dokořán. Bellamy viděl, jak horečně uvažuje, aby si ujasnila, co se to děje. Oba věděli, že by Bellamyho nikdy ke stráži nevybrali, takže se sem musel vetřít. Ale v okamžiku, kdy se její rty varovně pohnuly, se kancléř obrátil k věžňům, kteří dál scházeli po rampě, a Octavia váhavě otočila hlavu. Bellamymu ovšem neuniklo, jak napjatě drží ramena.

Bušení jeho srdce se zrychlilo, když kancléř ukončil svůj proslov a kývnul na strážce, aby dokončili nástup pasažérů. Zbývalo jen vyčkat na správnou chvíli. Kdyby Bellamy vyrazil moc brzy, měli by čas vytáhnout ho ven. Kdyby čekal příliš dlouho, Octavia se bude řídit vesmírem směrem k smrtící planetě a on zůstane na lodi a bude čelit následkům svého pokusu o narušení startu transportéru.

Konečně přišla na řadu Octavia. Ohlédla se přes rameno, zadívala se mu do očí a nenápadně potřásla hlavou, ať neudělá nějakou pitomost.

Jenže Bellamy dělal pitomosti celý život a neměl v plánu s tím právě teď přestat.

Kancléř kývl na ženu v černé uniformě. Ta se otočila k ovládacímu panelu vedle transportéru a začala vyřukávat sérii čísel. Na obrazovce se rozblikaly velké číslice.

Bylo zahájeno odpočítávání.

Bellamy měl tři minuty na to, aby se dostal ke dveřím a po rampě dolů do lodi, jinak sestru ztratí navždy.

Když nastoupili poslední pasažéři, nálada v místnosti se změnila. Strážci vedle Bellamyho se uvolnili a začali se spolu tiše bavit. Z druhé rampy na opačné straně paluby zaznělo čísi nemístné uchechtnutí.

2:48... 2:47... 2:46...

Bellamyho popadl takový vztek, že na okamžik ztratil nervy. Jak se ti kretění můžou smát, když posílají jeho sestru a devětadevadesát dalších dětí na možná sebevražednou misi?

2:32... 2:31... 2:30...

Žena u ovládacího panelu se usmála a něco kancléři pošeptala, ale ten se zamračil a odvrátil se.

První strážci se pomalu vydali zpátky a v zástupu odpochovali do chodby. Buď si říkali, že mají na práci lepší věci než přihlížet prvnímu pokusu lidstva o návrat na Zemi, nebo se obávali, že obstarožní transportér vybuchne, a raději se stáhli do bezpečí.

2:14... 2:13... 2:12...

Bellamy se zhluboka nadechl. Teď, nebo nikdy.

Prodral se davem a proklouzl za robustního strážce, který měl pouzdro s pistolí ledabyle zavěšené na opasku, takže rukojeť zbraně trčela ven. Bellamy ji popadl a rozběhl se dolů po nákladní rampě.

Než si kdokoli stihl uvědomit, co se děje, Bellamy vrazil kancléřovi loket do břicha a sevřel mu paži krk, aby ho znehybnil. Na startovací rampě se rozezněly výkřiky a dunivé kroky, ale než k němu někdo stihl přiběhnout, Bellamy přitiskl hlaveň zbraně kancléřovi ke spánku. Rozhodně neměl v úmyslu toho hajzla zastřelit, ale musel vzbudit dojem, že to myslí vážně.

1:12... 1:11... 1:10...

„Všichni ustupte,“ zařval Bellamy a zesílil stisk. Kancléř zaúpěl. Ozvalo se hlasité pípnutí a blikající čísla změnila barvu ze zelené na červenou. Zbývala necelá minuta. Stačilo, aby počkal, až se dveře lodi začnou zavírat, pak kancléře odstrčil a vrhl se dovnitř. Nebudou mít čas ho zastavit.

„Nechte mě nastoupit, nebo ho oddělám.“

V místnosti se rozhostilo ticho narušované pouze cvakáním tuctu natahovaných kohoutků.

Třicet vteřin nato zamíří na Zemi spolu s Octavií, nebo zpátky na Walden v pytli na mrtvoly.

KAPITOLA 4

Glass

Glass si zrovna zapnula bezpečnostní popruh, když se náhle strhl rozrušený křik. Strážci uzavírali kruh kolem dvou postav poblíž vchodu do transportéru. Skrz pohybující se masu uniformem nebylo dobře vidět, ale Glass zachytila zákmit rukávu obleku, rychlý pohyb hlavy se šedivými vlasy a záblesk kovu. Pak polovina stráží klekla na zem a pozvedla zbraně k ramenům a Glass konečně zřetelně uviděla, jak kdosi drží kancléře jako rukojmí.

„Všichni ustupte,“ křikl útočník a hlas se mu zachvěl. Měl na sobě uniformu, ale bylo zřejmé, že ke stráží nepatří. Měl delší vlasy, než dovoľovaly předpisy, bunda mu špatně padla a podle toho, jak nejistě svíral pistoli, bylo jasné, že nebyl vycvičený k jejímu používání.

Nikdo se ani nehnul.

„Řekl jsem *ustupte*.“

Otupělost, která Glass zaplavila během dlouhé chůze z cely na startovací rampu, se vypařila jako ledová kometa míjející slunce a zanechala za sebou nepatrnou jiskru naděje. Glass sem nepatřila. Nedokázala předstírat, že za chvíli zamíří na historickou výpravu za dobrodružstvím. Jakmile transportér opustí mateřskou loď, zlomí to Glass srdce.

Ted' mám šanci, napadlo ji zčistajasna a tělem jí prokmitla jiskra vzrušení a hrůzy. Odepjala popruh a vyskočila ze sedačky. Několik vězňů si toho všimlo, ale většina byla zaujatá scénou, která se odehrávala na rampě. Glass se vrhla k opačné straně transportéru, odkud vedla další rampa na nástupní palubu.

„Poletím s nima,“ zařval mladý útočník a udělal krok vzad ke dveřím. Kancléře přitom vlekl s sebou. „Poletím se svou sestrou.“

Na startovací palubě se rozhostilo ticho. *Sestra*. To slovo znělo jako ozvěna v Glassině hlavě, ale než měla čas uvědomit si jeho význam, z úvah ji vytrhl známý hlas.

„*Nechte ho jít.*“

Glass se ohlédla do zadní části transportéru a ztuhla. V tu chvíli by se v ní krve nedořezal. Spatřila tam totiž tvář svého nejlepšího přítele. Zaslechla sice směšné pomluvy o tom, že Wells skončil ve vězení, ale nevěnovala jim pozornost. Co tady dělá? Když se dívala do Wellsových šedých očí, které se upíraly na kancléře, odpověď k ní přišla sama: Pokusil se následovat Clarke. Wells by udělal cokoli, aby ochránil lidi, na kterých mu záleželo, a pro Clarke to platilo dvojnásob.

Vtom zazněla ohlušující rána. *Výstřel?* Něco v Glassině nitru se vzepjalo. Aniž by se zastavila, rozmyslela se nebo se třeba jen nadechla,

vyřítla se dveřmi ven a hnala se vzhůru po rampě. Potlačovala nutkání ohlédnout se a se skloněnou hlavou utíkala jako ještě nikdy v životě.

Vybrala si správnou chvíli. Strážci stáli několik vteřin bez hnutí, jako by jim ozvěna výstřelu zablokovala klouby.

A pak ji zahlédli.

„Vězeň na útěku!“ vykřikl jeden z nich a ostatní se rychle otočili jejím směrem. Rychlý pohyb aktivoval instinkty, které jim vštípili při výcviku. Bylo jim jedno, že pronásledují sedmnáctiletou dívku. Byli naprogramováni, aby byli slepí k vlajícím světlým vlasům a vykuleným modrým očím, které u lidí odjakživa vyvolávaly touhu Glass chránit. Viděli před sebou jen uprchlého trestance.

Glass prolétla dveřmi, nevšímalá si zuřivých hlasů, které se daly do křiku za jejími zády, a řítla se dál chodbou vedoucí zpět na Fénixe. Žebra se jí bolestivě roztahovala a dech jí trhaně vyrážel z plic.

„Ty tam! Okamžitě stůj!“ zakřičel jeden ze strážců. Jeho kroky duněly chodbou za ní, ale Glass neposlechla. Když poběží dost rychle a štěstí, které se jí celý život vyhýbalo, se na ni na poslední chvíli konečně uráčí usmát, možná se jí podaří naposled vidět Luka. A třeba je tu naděje, že ho dokonce přesvědčí, aby jí odpustil.

Glass celá udýchaná ztěžka utíkala chodbou s řadami neoznačených dveří po stranách. Pravé koleno se jí podlomilo a musela se zachytit zdi, aby nespadla. Chodba se jí začínala rozmazávat před očima. Otočila hlavu a matně na zdi rozeznala mříž ventilace. Zapřela prsty pod jednu lištu a zatáhla. Nic se nestalo. Se zaúpěním to zkusila znovu a kovová mřížka povolila. Když s ní Glass trhla, objevil se za ní tmavý úzký tunel plný zastarale vyhlížejících trubek.

Glass se vsoukala dovnitř na malou římsu a začala se plazit po břiše, dokud kolem nebylo dost místa na to, aby zvedla kolena k hrudi. Kov jí studil na rozpálené pokožce. S posledním zbytkem sil se vplížila dál do tunelu a zavřela za sebou mříž. Nastražila uši, jestli zaslechne pronásledovatele, ale nezachytila žádné pokřiky ani kroky. Jediné, co slyšela, byl zoufalý tlukot svého srdce.

Glass zamrkala, aby si zvykla na šero a zorientovala se. Stísněný tunel se táhl oběma směry a byl pokrytý vrstvou prachu. Musela to být jedna z původních ventilačních šachet z doby předtím, než Kolonie vybudovala nové systémy pro oběh a filtrování vzduchu. Glass neměla ponětí, kam vede, ale neměla jinou možnost než se začít plazit kupředu.

Připadalo jí, že uběhly celé hodiny, než dorazila k místu, kde se šachta rozdvojovala. Tou dobou už necítila kolena a ruce jí pálily. Pokud ji nezradil orientační smysl, pak levý tunel směřoval do Fénixe a pravý vedl podél spojovacího mostu do Waldenu, kde byl Luke.

Luke, chlapec, kterého milovala a kterého byla nucena před těmi dlouhými měsíci opustit. Ve vězení na něj myslela každou noc a tolik toužila po jeho doteku, až skoro cítila objetí jeho paží.

Zhluboka se nadechla a vydala se doprava. Přitom netušila, jestli mříží za svobodou, nebo jistou smrtí.

Deset minut poté se Glass neslyšně vysoukala ze šachty ven a spustila se dolů na podlahu. Vykročila a náhle se rozkašlala, když se jí kolem tváře ovinul sloup prachu a přilepil se jí na zpocenou kůži. Ocitla se v jakémsi skladišti.

Když si její oči přivykly na tmou, na zdi se začaly objevovat jakési tvary. Písmo, uvědomila si Glass. Udělala dalších pár kroků a vykulila oči. Zdi byly popsané vzkazy.

*Odpočívej v pokoji
Na věčnou památku
Od hvězd k nebesům*

Byla v karanténním oddělení, nejstarší části Waldenu. Když hrozilo, že Země zničí jaderná a biologická válka, stal se vesmír posledním útočištěm pro lidi, kterým se poštěstilo přežít první fáze Kataklyzmatu. Někteřím nakaženým se poštěstilo probojovat si cestu do transportních modulů – ale jedině, čeho dosáhli, bylo to, že jim byl zakázán přístup na Fénix a byli ponecháni, aby zemřeli ve Waldenu. Při sebe-nepatrnější hrozbě nemoci byli všichni nakažení pacienti posláni do karantény, daleko od ostatních obyvatel Kolonie, kterou by mohli ohrozit – daleko od zbytků lidstva.

Glass se zachvěním spěchala ke dveřím a v duchu se modlila, aby nebyly tak zrezavělé, že s nimi nepůjde hnout. Ke své úlevě je ovšem dokázala trhnutím otevřít a vyběhla do chodby. Cestou si svlékla propocenou bundu. V bílém triku a kalhotách vyfasovaných ve vězení by se mohla vydávat třeba za dělnici, která čistí hygienická zařízení. Nervózně se podívala na náramek na zápěstí. Netušila, jestli bude fungovat na lodi, nebo jestli má přenášet data jen ze Země. Každopádně musela přijít na to, jak se ho co nejrychleji zbavit. I když se bude vyhýbat chodbám se snímači sítnice, budou po ní pátrat všichni strážci v Kolonii.

Její jedinou nadějí bylo, že budou předpokládat, že utekla zpátky na Fénixe. Ani ve snu by je nenapadlo, že by se uchýlila sem. Vydala se vzhůru hlavní schodišťovou šachtou na Waldenu, až dorazila ke vchodu do Lukovy obytné jednotky. Zatočila do chodby, v níž měl byt, a zvolnila krok. Utřela si zpoceně ruce do kalhot a najednou si připadala nervóznější než v transportéru.

Nedokázala si představit, co Luke řekne, až ji uvidí stát na prahu poprvé od toho, co před více než devíti měsíci zmizela.

I když proč by měl něco říkat? Třeba ji, jakmile ji uvidí a ona ze sebe začne chrlit slova, umlčí polibkem a svými rty ji ujistí, že je všechno v pořádku a že jí odpouští.

Glass se ohlédla přes rameno a rychle vyklouzla ze dveří. Neřekla by, že si toho někdo všiml, přesto se však musela mít na pozoru. Bylo vrcholem drzosti odejít z partnerského obřadu před závěrečným požehnáním, jenže Glass pochybovala, že by dokázala ještě minutu sedět vedle Cassia, který měl hlavu plnou vulgarit a z pusy mu táhl zkažený dech. Jeho nenechavě ruce Glass připomněly Cartera, Lukova pokryteckého spolubydlícího, který odpornou stránku své povahy odhalil, jen když byl Luke ve službě.

Glass zdolala schody na vyhlídkovou palubu a dávala přitom pozor, aby s každým krokem zvedla lem šatů. Bylo by hloupé vyplývat tolik přidělových bodů, které potřebovala na nákup materiálu na šaty – kousku stříbrné celtoviny, z níž týdný usilovně šila stříbrné šaty na ramínka, které jí ovšem připadaly dočista bezcenné, když ji v nich neviděl Luke.

Večery, které musela trávit s jinými kluky, jí lezly krkem, ale pro její matku bylo nepřijatelné, aby se Glass na společenské akci ukázala bez partnera.

Navíc byla přesvědčená, že její dcera je ještě nezadaná. Nechápala, proč Glass „neulovila“ Wellse. I když jí Glass stále dokola vysvětlovala, že k němu nechová takové city, matka si pokaždé jen povzdechla a zamumlala něco ve smyslu, ať si ho nenechá ukrást nějakou špatně oblékanou vědkyní. Glass ale měla radost, že se Wells zamiloval do krásné, i když poněkud vážné Clarke Griffinové. Nejraději by matce řekla pravdu: Že miluje hezkého, inteligentního kluka, který by ji nikdy nemohl doprovodit na koncert ani na partnerský obřad.

„Zatančíme si?“

Glass se se zatajeným dechem otočila. Když zachytila pohled důvěrně známých hnědých očí, na tváři se jí objevil široký úsměv.

„Co tady děláš?“ zašeptala a rozhlédla se, aby se ujistila, že jsou skutečně sami.

„Nemohl jsem dopustit, aby tě kluci z Fénixu měli jen sami pro sebe,“ odpověděl Luke. O krok ustoupil a obdivně si prohlédl její šaty. „Ne, když vypadáš takhle.“

„Představ si ten průšvih, kdyby tě chytili.“

„Jen ať to zkusí.“ S těmi slovy ji Luke objal kolem pasu, a když hudba linoucí se zdola zesílila, zvedl ji a zatočil se s ní dokola.

Glass napůl špitla a napůl se zasmála: „Postav mě!“ Laškovně ho praštila do ramene.

„Jak to dnes mladé dámy vychovávají? Takhle se chováte ke svým obdivovatelům?“ zeptal se Luke s příšerně falešným fénixským přízvukem.

„No tak,“ napomenula ho Glass a se smíchem popadla za ruku. „Vážně bys tu neměl být.“

Luke se zastavil a přivinul ji k sobě. „Moje místo je tam, kde jsi ty.“

„Hrozně riskuješ,“ namítna Glass a přitáhla jeho tvář ke své.

Luke se zazubil. „Tak to bysme se měli vynasnažit, aby to riziko za to stálo.“ Položil jí dlaň do týlu a jeho rty se přiblížily k jejím.

Když Glass zvedla ruku, aby zaklepala podruhé, dveře se otevřely a jí se zastavilo srdce.

Luke stál před ní, s pískově hnědými vlasy a tmavě hnědýma očima přesně tak, jak si ho pamatovala. Právě tak ho vídala ve svých snech každou noc ve vězení. Překvapeně vykulil oči.

„Luku,“ vydechla Glass a tak tak, že udržela na uzdě všechny emoce, které se v ní nahromadily za uplynulých devět měsíců. Zoufale mu toužila povědět, co se stalo, proč se s ním rozešla a pak zmizela. Že každou minutu noční můry, kterou prožívala šest předchozích měsíců, myslela na něj. Že ho nikdy nepřestala milovat. „Luku,“ zopakovala a po tváři jí sklouzla slza. Po všech těch chvílích, kdy se v cele zhroutila a mezi vzlyky šeptala jeho jméno, jí najednou připadlo neskutečné mu to říct.

Ale než stihla vyslovit kteroukoli z myšlenek, které se jí honily hlavou, ve dveřích se objevila další postava – dívka s vlnitými rudými vlasy.

„Glass?“

Glass se na Camille, Lukovu kamarádku z dětství, která mu byla stejně blízká jako ona Wellsovi, pokusila usmát. Byla tu... v Lukově bytě. *Jasně*, pomyslela si Glass a hrdlo se jí sevřelo hořkostí. Vždycky jí vrtalo hlavou, jestli mezi nimi dvěma nebylo víc, než byl Luke ochotný připustit.

„Nechceš jít dál?“ zeptala se jí Camille s přehnanou zdvořilostí. Její prsty přitom stiskly Lukovy, ale Glass připadalo, jako by se jí místo toho zatnuly do srdce. Zatímco měsíce přežívala ve vězení plná stesku po Lukovi, až jí to, že ho nemá nablízku, působilo skoro fyzickou bolest, on si našel jinou.

„Ne... ne, to je dobré,“ odpověděla ochraptělým hlasem. I kdyby dokázala najít správná slova, nedokázala by teď Lukovi říct pravdu. Když je tu viděla spolu, připadala si neuvěřitelně směšná, že to všechno podstoupila – že tolik riskovala – aby se setkala s klukem, který na ni zapomněl.

„Jenom jsem tě přišla pozdravit.“

„Tak ty jsi mě jenom přišla pozdravit?“ zopakoval Luke. „Po tom, co jsi skoro rok ignorovala moje zprávy, tě napadlo, že se zastavíš?“ Ani se nesnažil skrývat vztek. Camille pustila jeho ruku a její úsměv se změnil v grimasu.

„Já vím. Je mi to – promiň. Nechám vás dva o samotě.“

„O co vlastně jde?“ zeptal se Luke a vyměnil si přitom s Camille pohled, při kterém si Glass připadala zoufale naivní a neskutečně osamělá.

„O nic,“ odpověděla Glass spěšně. Snažila se přitom, aby se jí hlas nezachvěl, ale moc jí to nevyšlo. „Promluvíme si... Uvidíme se...“ Náhle se s chabým úsměvem zarazila a zhluboka se nadechla. Nevšímala si úpěnlivé prosby svého těla, které toužilo po Lukově blízkosti.

Když se však otočila, zahlédla koutkem oka pohyb kohosi v uniformě. Zasykla, a když strážce procházel kolem, odvrátila tvář.

Luke sevřel rty a upíral pohled na něco za Glassinou hlavou. Glass

pochopila, že čte zprávu na rohokové čtečce. Když si všimla, jak se mu napjaly svaly ve tváři, zmocnil se jí děsivý pocit, že se to týká jí.

V jeho vytřeštěných očích se mihlo pochopení, které vystřídalo zděšení. „Glass,“ řekl nakřáplým hlasem. „Ty jsi byla ve vězení.“ Nebyla to otázka.

Glass přikývla.

Lukovy oči na chvíli spočinuly na Glass, pak s povzdechem zvedl ruku a položil jí dlaň na záda. Glass cítila tlak jeho prstů skrz látku tenkého trika a navzdory úzkosti, kterou prožívala, ji kůže při jeho doteku příjemně zamravenčila.

„Pojď dál,“ vyzval ji Luke a přitáhl ji k sobě. Když Glass klopýtavě vcházela do bytu, Camille s podrážděným výrazem ustoupila stranou a Luke za nimi rychle zavřel dveře.

V malém obýváku se nesvítilo – Luke a Camille byli uvnitř potmě. Glass se snažila nemyslet na to, co to může znamenat, když sledovala, jak si Camille sedá do křesla, které Lukova prababička objevila na burze. Glass nervózně přešlápla. Nevěděla, kam si má sednout. Skutečnost, že je Lukovou bývalou přítelkyní, jí z nějakého důvodu připadala podivnější než to, že je vězeňkyní na útěku. Ve vězení měla několik měsíců na to, aby se vyrovnala se svým proviněním, ale ani ve snu by jí nenapadlo, jaké to bude stát v Lukově bytě a připadat si jako vetřelec.

„Jak se ti podařilo utýct?“ zeptal se Luke.

Glass zaváhala. Ve vězení si neustále představovala, co by Lukovi řekla, kdyby se jí poštěstilo se s ním ještě jednou vidět, a teď, když byla konečně u něj, jí všechna vysvětlení, která si připravila, připadala chabá a sobecká. Bylo jasné, že se mu daří dobře. K čemu mu tedy říkat

pravdu? Jen aby ho získala zpátky a necítila se tak sama? A tak mu Glass rozehvělým hlasem stručně pověděla o stovce vězňů a jejich misi, o tom, jak nějaký mladík vzal kancléře jako rukojmí, a o tom, jak ji pronásledovali.

„Stejně to pořád nechápu.“ Luke vrhl přes rameno pohled na Camille, která už přestala předstírat, že je neposlouchá. „Proč tě vůbec uvěznili?“

Glass se odvrátila. Nedokázala se mu podívat do očí. V duchu snažně hledala nějaké vysvětlení. Pravdu mu říct nemohla. Teď už to nešlo. Luke už jí nepatřil a neopětoval její city.

„Nemůžu o tom mluvit,“ odpověděla tiše. „Nepochopil bys...“

„Jak myslíš,“ utnul ji Luke zhurta. „Už jsi mi několikrát dala najevo, že spoustu věcí nechápu.“

Glass na zlomek vteřiny zalitovala, že nezůstala v transportéru s Clarke a Wellsem. Nedokázala si představit, že by se na liduprázdné Zemi mohla cítit osaměleji než teď, když stála po boku milovaného kluka.